

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce **L. H.T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem t. č. PoS Havířov, Na kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2013 č.j. OAM-304/VL-07-HA08-2008, **o udělení mezinárodní ochrany**

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26.4.2013 č.j. OAM-304/VL-07-HA08-2008, které žalobce napadl žalobou ze dne 23.5.2013, žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), když správní orgán na základě provedeného

správního řízení shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle citovaných ustanovení.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že žalobu podává z důvodu, že žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil: § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen "správní řád"), protože nepostupoval v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu ČR; § 2 odst. 4 správního řádu, protože rozhodnutí není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu; § 50 odst. 3 správního řádu, protože správní orgán nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu; § 50 odst. 4 správního řádu, protože správní orgán nepřihlížel ke všem skutečnostem, které vyšly v řízení najevo; §§ 12 - 14b zákona o azylu, jelikož má za to, že splňuje podmínky pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany.

Uvedl, že správní orgán při svém rozhodování porušil základní zásady vedení správního řízení, protože si neopatřil dostatek důkazů k vydání rozhodnutí, nevedl řízení tak, aby posílil jeho důvěru v jeho rozhodování, a jeho rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění. Argumentace správního orgánu je založena toliko na konstatování, že jeho výpověď není věrohodná, protože u pohovorů vedených za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděl různá fakta. Odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen "NSS"), č.j. 5 Azs 66/2008 - 80, ze dne 30.09.2008. Trval na tom, že skutečnosti, které uváděl u svých pohovorů, jsou pravdivé. Správní orgán dle něj úplně rezignoval na snahu vypořádat se s jeho tvrzeními a označil je pro drobné rozpory v tvrzených skutečnostech za nevěrohodné. Možné nepřesnosti v jeho výpovědích byly způsobeny jednak časovým odstupem, jednak způsobem dotazování správního orgánu. Ohledně distribuce protivládních letáků správnímu orgánu sdělil jak dlouho a přibližně v jakém období a jakým způsobem je distribuoval. Okolnosti, které nastaly po tom, co jej vietnamská policie za distribuci předmětných letáků zatkla, se udály rychle a bez jeho kontroly, byl v té době značně stresován. Od těchto událostí také uplynuly v době jeho prvního pohovoru více než dva roky, u posledního více než šest let. Uvedl, že jistá nepřesnost je tedy za těchto okolností velice pravděpodobná celkem pochopitelná.

S tím souvisí i jeho výpověď ohledně možností cestovat a pracovat v době, kdy mu byl udělen trest nuceného pobytu. Možnost cestovat byla výrazně ztížena, prakticky nulová. U pohovorů tvrdil, že nemá možnost cestovat, protože má za to, že tato možnost pro mě fakticky neexistovala. Osobně pod pojmem možnost cestovat chápe možnost svobodně se pohybovat jak v rámci území krajiny původu, tak případnou možnost navštívit zahraničí. Cestování mu bylo umožněno jenom v rámci jeho rodného okresu, který mohl opustit jen na základě výjezdního lístku. Výjezdní lístek se vydává na dobu 10 dnů, s tím, že osoba, která o lístek žádá je povinna nahlásit přesné místo vycestování. Když pak bude policií nalezena na místě jiném, hrozí jí sankce. Takovou situaci nepovažuje za možnost svobodně vycestovat. Co do možnosti pracovat, pak pracovat nemohl ve státním sektoru a v podnicích vlastněných státem, protože k zaměstnání v tomto sektoru by musel mít čistý kádrový

posudek, což kvůli zatčení za distribuci letáků neměl. Mohl se zaměstnat u místních zemědělců jako pomocná síla. Ti však mají své vlastní existenční problémy a jen stěží někoho zaměstnají, protože sami postupně okres opouštějí kvůli pracovním příležitostem.

Uvedl, že správní orgán ve svém rozhodnutí čerpá informace ze zprávy organizace Human Rights Watch z ledna 2013, avšak vyvozuje z ní zcela nesprávné závěry. Neztotožnil se s argumentací správního orgánu o nepravděpodobnosti jeho distribuce protivládních letáků, protože jsem byl odsouzen "jenom" na dva roky nuceného pobytu. Závěr správního orgánu, že kdyby skutečně distribuoval protivládní letáky, byl by odsouzen k mnohem vyššímu trestu, považoval za chybný a uvedl, že aktivisté - bloggeři, muzikanti, umělci a jiní političtí aktivisté, kteří jsou veřejně známější, mají větší vliv a obecně je jejich protivládní činnost z pohledu vládnoucí elity mnohem nebezpečnější než distribuce letáků, jsou potrestáni "exemplárně", na rozdíl od lidí jako on, kteří jsou potrestáni nižšími tresty. Odkazoval na rozhodnutí NSS, ze dne 03.03.2004, č. j. 2 Azs 12/2004-40.

Uvedl, že pro rozhodování ohledně udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, pro rozhodování o udělení azylu dle § 12 zákona o azylu je nutno vycházet ze zpráv z období podání žádosti o azylu, resp. období vycestování ze země původu, v jeho případě tedy z roku 2008.

Ohledně konstatování správního orgánu, že svou žádostí o mezinárodní ochranu se snaží legalizovat svůj pobyt na území ČR, uvedl, že na území ČR přicestoval pomocí tzv. "služeb", což byla pro něj jediná šance jak opustit Vietnam. Vycestoval spolu s bratrem, a to na základě víza za účelem podnikání. Uvědomuje si, že bylo chybou, že nepožádal o udělení mezinárodní ochrany na území ČR hned, a i když se jeho nynější žádost může jevit jako snaha o legalizaci pobytu, jeho prvotním záměrem vycestování do ČR, bylo najít v této zemi ochranu a nový domov. Dodal, že jeho bratrovi, se kterým z Vietnamu vycestovali společně, a z těch samých důvodů, byla ve Spolkové republice Německo (dále jen "SRN") udělena mezinárodní ochrana. Podotkl, že jak SRN, tak ČR jsou v případech řízení o udělení mezinárodní ochrany vázány stejnými mezinárodními smlouvami, a i když se konkrétní legislativa liší, obě krajiny jsou vázány stejným rámcem, který poskytuje kvalifikační a procedurální směrnice. Je pro něj tedy matoucí fakt, že jeho bratr dle správních orgánů SRN splňuje náležitosti pro udělení mezinárodní ochrany a on, dle správních orgánů ČR, nikoliv.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 13.6.2013 žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech žalobcových práv garantovaných mu právním řádem České republiky. Správní orgán uvedl, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Ze všech

provedených důkazů vyplývá, že závěry, které učinil, jsou správné a v souladu se zákonnými normami. Žalovaný sdělil, že vyšel ze spolehlivě zjištěného stavu skutečností, za jehož účelem bylo vedeno několik pohovorů. Správní orgán kladenými otázkami vedl žadatele k pravdivému a úplnému vysvětlení jeho důvodů odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu. V rozhodnutí zohlednil všechny důvody, které žalobce sdělil a přihlédl pečlivě a svědomitě ke všemu, co žalobce uvedl a doložil. Porovnal výpovědi žalobce s dostatečným množstvím aktuálních a reprezentativních informací o zemi původu, tyto s pečlivostí zvážil a v rozhodnutí je citoval. Dodal, že v rozhodnutí uvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. V této souvislosti plně odkázal na obsáhlé závěry vydaného rozhodnutí, a uvedl, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu, v platném znění. Pro jistotu opakoval, že se případem žalobce zabýval individuálně, posoudil subjektivní složku jeho obav na podkladě objektivních skutečností a nedošel k závěru, že by žalobce byl pronásledován ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, v platném znění. V případě žalobce nebylo prokázáno, že by byl pronásledován z azylově relevantních důvodů či že by mohl pociťovat odůvodněné obavy z pronásledování, jak stanoví zákon o azylu. Žalovaný se neztotožnil s žalobními námitkami uvedenými v žalobě a uvedl, že pokud správní orgán shledá ve výpovědích žalobce rozpor, a to za situace, kdy dal žalobci prostor k jejich odstranění či vysvětlení, nelze považovat postup žalovaného v rozporu se zákonem, pokud považuje žalobcovu výpověď za nevěrohodnou. Zopakoval, že dotýčný za údajnou distribuci letáků s protistátním obsahem byl pouze měsíc ve vyšetřovací vazbě, z níž byl propuštěn pro nedostatek důkazů. Jak doslovně uvedl, oficiálně proti jeho osobě nebylo zahájeno žádné trestní stíhání z výše uvedených důvodů.

Žalovaný uvedl, že ani žalobcovu snahu o pobyt v ČR nelze považovat za důvod k udělení azylu. Konstatoval, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, jehož institutů může navrhovatel využít, neboť jak žalovaný zjistil, lhůta o správním vyhoštění, které bylo výše jmenovanému uloženo rozhodnutím č.j. SCPP-20/UL-20-SV-2007 ze dne 7.7.2007 s původní platností na 5 let již vypršela, a jmenovaný si může svůj pobyt na území ČR ošetřit dle zákona o pobytu cizinců.

Správní orgán uvedl, že každý případ v azylovém řízení je posuzován individuálně a hlavním východiskem je výpověď žadatele, a proto nelze zohlednit v tomto případě skutečnost, na kterou se žalobce odvolává, a to že jeho bratrovi byl v Německu udělen azyl.

Žalovaný uvedl, že posoudil, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny podle ustanovení § 13 zákona o azylu a pro přiznání humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona. Na základě posouzení případu žalobce, žalovaný azyl podle § 13 a § 14 zákona o azylu neudělil. Žalovaný rovněž posoudil žalobcův návrat do vlasti ve smyslu non-refoulement dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalovaný se nedomníval, že by správní orgán při svém postupu porušil žalobcem uvedená ustanovení zákona o azylu či správního řádu

a nedomnívá se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí MV ČR OAMP nezákonné nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Žalovaný navrhol, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

V průběhu ústního jednání před Krajským soudem v Ostravě dne 10.9.2013 žalobce setrval na žalobě. Uvedl, že pokud vypovídal před orgány v Německu či Česku, vždy vypovídal popravdě o tom, co se stalo. Uvedl, že pokud se jedná o časové údaje, pro odstup času mohlo dojít k nějakým rozdílům. Když rodiče zemřeli, měli s bratrem problémy. Byl studentem vysoké školy, byl vyloučen ve 4. ročníku z důvodu distribuce letáků. Z Vietnamu letěli do Německa a odtud letecky do Prahy. Do Česka letěli proto, že měl vízum za účelem podnikání. Pracovní povolení, popř. povolení k podnikání vyřizovala vietnamská služba. Vízum za účelem podnikání bylo vyřízeno bez toho, že by věděl, v jakém oboru bude podnikat. Jeho bratr získal azyl v Německu. Protože bratr chtěl založit rodinu, s čímž on nesouhlasil, nejsou v kontaktu. Pracuje jako pomocný dělník.

II.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2013 č.j. OAM-304/VL-07-HA08-2008, a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že připojený správní spis obsahuje:

1) Rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem č.j. SCPP-20/UL-22-SV-2007 ze dne 7.7.2007, kterým žalobci bylo uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území ČR stanovena na 5 let. Současně podle § 118 odst.1 zákona č. 326/1999 Sb. byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 22.7.2007. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že správním orgánem bylo zjištěno, a vyjádřením jmenovaného doloženo, že do ČR přicestoval dne 26.6.2007 na vízum platné do 11.6.2008 s délkou pobytu nad 90 dnů, za účelem podnikání-OSVČ a dne 6.7.2007 nedovoleně překročil státní hranice do SRN, a následně byl zadržen hlídkou BPol SRN. Dne 7.7.2007 byl v rámci Readmisní dohody vrácen zpět do ČR.

2) Žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany sepsanou odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Vyšší Lhoty dne 8.4.2008, ve kterých žalobce uvedl, že vlast opustil v červnu 2007. Po smrti rodičů potřebovali s bratrem z něčeho žít. Orgány státní správy jim odmítaly vydat potřebné doklady k vyřízení práce. Neměli z čeho žít a nezbývalo nic jiného, než prodat dům a hledat cestu, jak z Vietnamu odjet. Když studoval na VŠ, setkal se s lidmi a autory materiálů, ve kterých psali o současném režimu ve Vietnamu, o diktátorském režimu, o korupci, která tam

vládne a jak jsou lidé závislí na známostech a penězích, aby mohli sehnat práci. Tyto tiskoviny byly považovány za protistátní. S těmito materiály souhlasil, pořídil si fotokopie a distribuoval je mezi studenty. Policie jej však při této činnosti odhalila, byl zatčen a měsíc držen ve vazbě a poté mu byl přikázán nucený pobyt v domovském okrese, což znamenalo, že tento okres nesměl opustit bez policejního povolení. Kdykoliv dostal předvolání na policii, musel se dostavit. Jelikož nemohl z okresu odjet, prodal dům po rodičích, zaplatil službám, které se zabývají vyřizováním víz a tak se mu podařilo odjet z Vietnamu. Poté, co přicestovali do Prahy, cestoval s bratrem vlakem do Německa. V Německu se zdržovali od září 2007. Požádali o azyl, bratr dostal azyl, jej poslali do ČR 3.4.2008. Do Vietnamu se nemůže vrátit, protože mu hrozí dlouholeté vězení za jeho protistátní politickou činnost, i když ve skutečnosti by to bylo prezentováno tak, že porušil zákon tím, že odmítal povinnou vojenskou službu. Uvedl, že sice nebyl povolán, ale oni to tak dělají. Byl by zbaven všech lidských práv.

3) Protokol o pohovoru k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 8.4.2008 sepsaný odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Vyšní Lhoty. Žalobce uvedl, že přicestoval do ČR letecky přes Frankfurt do Prahy, pak jel do Německa vlakem. Do ČR přijel na podnikatelské vízum s roční platností. Pas i vízum mu vyřizovaly tzv. služby. Ve Vietnamu dostal policejní rozhodnutí o nuceném pobytu, nemohl vykonávat žádnou práci a proto se rozhodl odjet z Vietnamu. Rozdával ve škole i mimo školu materiály s protistátním obsahem, které dostal od kamaráda spolužáka na VŠ počátkem roku 2006. Bývaly to 2-3 stránky textu s názvem „Věci, které je třeba vědět“. Pod tím bylo napsáno-svobodná mládež. Chtěl, aby si ostatní lidé uvědomili, v jakém prostředí žijí. Nejprve byl předvolán na policii, ta informovala školu a následně mu bylo ukončeno studium. Na policii byl držen asi měsíc ve vyšetřovací vazbě, mnohokrát byl předvolán k výsledku. Při každém výsledku psali protokol, ten vždy musel podepsat. Vyšetřování bylo ukončeno, byl propuštěn s tím, že jej varovali, že nesmí opustit území okresu. Asi po dvou měsících dostal od policie na papíře příkaz, že nesmí opustit území okresu. Žalobce dále uvedl, že měli nějaké pozemky, takže se živili prací na poli. Mohl ještě dělat pomocné práce u soukromníků. Protože byl nucen pobývat v jejich okrese, byl zároveň zbaven občanských práv (o zbavení občanských práv nebylo vydáno rozhodnutí). Bezprostřední příčinou jeho odjezdu ze země bylo to, že si uvědomil, že ve Vietnamu nemá absolutně žádnou budoucnost. Pokud se ve Vietnamu nezmění režim, nemůže ve Vietnamu ničeho dosáhnout. Chtěl si zajistit bezpečí pro sebe a nějakou budoucnost. Požádal o azyl v Německu, ale vrátili jej.

Dále uvedl, že v době, kdy měl ještě platné vízum, jel na návštěvu blízko hranic, byl večer, odešel z tržnice. Volal si taxi, aby jej odvezlo na tržnici, jenže jej zastavili němečtí policisté, kteří jej vrátili do ČR, kde dostal vyhoštění.

- Protokol o doplňkovém pohovoru k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 14.4.2008 sepsaný odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Vyšní Lhoty. Žalobce uvedl, že obsah materiálů, které rozdával, byl různý. Obecně byla v těchto materiálech kritizována praxe vietnamského diktátorského režimu, např. bylo uvedeno, jak funguje tzv. demokracie v rámci

struktur samotné komunistické strany Vietnamu. Také se psalo o špatné situaci na vesnici, kdy straniční funkcionáři bez znalostí života na vesnici určují výši povinných dávek a odvodů, čímž přivádějí vesničany do bezvýchodné situace. Rovněž tam bylo o volbách. Byly rozebírány konkrétní případy, které se staly ve skutečnosti i s konkrétními jmény funkcionářů. Ve Vietnamu je spousta firem, které přímo na ulici zkopírují požadované texty. Někdy kopírování platil ze svého, ale většinou dostával peníze na kopírování i s materiály. Tisk a distribuci textů dělal asi tři měsíce. Rozdal kolem 100 výtisků. Texty dával mladým lidem, o kterých myslel, že jim může věřit. S organizátorkou distribuce T. C. N. N. se osobně nesetkal, jen s ní mluvil telefonicky. Byl obviněn z distribuce protistátních tiskovin. Vyslychali jej na základě výpovědi kamaráda. Policisté jej drželi déle než 20 dnů. Během té doby jej několikrát (asi 5-6x) volali k výslechu. Ve vyšetřovací vazbě byl sám, většinou ležel a spal. Jídlo bylo 3x denně. Dostal rozhodnutí policie, která jej zadržovala, vrátit se do místa trvalého bydliště. Po týdnu byl předvolán na místní policii, kde mu předali rozhodnutí z okresního oddělení o nuceném pobytu - nesměl opustit území okresu bez povolení okresní policie s odůvodněním, že se vyhnul plnění vojenské povinnosti a vyhýbal se plnění některých povinností v místě bydliště. Jinak potrestán nebyl. Pokud požádal o vydání kopie rodného listu nebo potřeboval výpis z kádrových materiálů, bylo mu řečeno, že mu je nesmí vydat. Na jednání úředníků si neztěžoval. O vydání cestovního dokladu musí požádat vietnamský občan na krajském oddělení policie. Na letišti v Hanoji žádný problém neměl, prošel pasovou kontrolou s člověkem, který jej kontrolou provedl. Prodal dům a pozemky, které zůstaly po rodičích. Vycestování stálo hodně peněz. DO ČR přicestoval v květnu 2007 na podnikatelské vízum na 1 rok do května 2008. K dotazu proč, a kdy odjel do Německa žalobce uvedl, že jel s bratrem na návštěvu, na tržnici a asi pěšky přešli hranice. Pak si zastavili taxi a chtěli jet do Plzně. Sotva nasedli, přišli policisté, kteří je kontrolovali a vrátili zpět do ČR. Dostali správně vyhoštění a měli opustit ČR. Báł se návratu do Vietnamu a proto s bratrem odjeli do Německa, kde požádali o azyl.

5) Zápis o výslechu žalobce dne 25.10.2007 v Düsseldorfu. Žalobce uvedl, že své studium přerušil asi před třemi lety. Vyučil se profesi zedníka a elektrikáře. Studoval pedagogiku sportu. Pracoval u soukromé stavební firmy č. 1 v Tho Lam. Své povolání vykonával až do vycestování. V Německu je podruhé. V červenci se pokusil přejít z Česka přes hranice do Německa a byl policií zadržen a vrácen zpět. Vojenskou službu odmítl. Ve Vietnamu se podílel na organizaci, která chtěla přivodit změny. Snažili se provádět akce, vytvářet a distribuovat letáky. Chtěli svobodné volby. Nejednalo se o organizaci v prvním slova smyslu. Neměli žádný název. Jednalo se o několik osob, které se spojily, aby dělaly společnou věc. Jednu kamarádku zatkli a poté o nich řekla policii. Policie prohledala jejich byt, a to počátkem roku 2007. V letácích byli proti určení osob, které museli volit. Ty určila vláda. Domácí vězení mělo trvat dva roky, běželo od začátku roku 2007. Nesměl opustit danou oblast. V rámci oblasti se mohl volně pohybovat. Pokud chtěl oblast opustit, musel požádat o povolení. Mohl vykonávat svou práci, protože pracoval v oblasti, ve které se mohl volně pohybovat. Poprvé vycestoval v červnu 2007. Byl vyhoštěn z Česka. Letecky se vrátil do Vietnamu. Zaměstnancům na letišti dali peníze, takže mohli projít kontrolou. Podruhé vycestovali pozemní dopravou. Našli organizaci, která pomáhá k útěku, a ta je dostala autem z Vietnamu. Neví, kterými

zeměmi projížděli. Za cestu zaplatili 1000 amerických dolarů. Kolik zaplatili poprvé, si nevzpomíná. Po prodeji domu měli k dispozici 3000 amerických dolarů. Autem přicestoval až do Německa, přijeli do Trevíru. Z novin se dozvěděl, že Německo velkoryse poskytuje azyl uprchlíkům. Proto prosí, aby jej uznali za politického uprchlíka.

- Rozhodnutí Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky v Dortmundu ze dne 26.2.2008, který rozhodl tak, že: 1. žádost o azyl je nepřipustná, 2. je nařízeno vyhoštění do České republiky.

- Protokol o doplňkovém pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, sepsaný 5.12.2008 odborem azylové a migrační politiky MV ČR, pracoviště Vyšní Lhoty. Žalobce tvrdil, že prostředky na cestu z vlasti do ČR získal prodejem domu a pozemků. Celkem získal asi 10.000 dolarů, cesta pro něj a bratra stále necelých 9.000 dolarů. Pokud v Německu vypovídal jinak (uvedl nižší obnos), učinil tak proto, že měl obavy, že by mu Němci řekli, že má dost peněz a může se vrátit do Vietnamu. Po návratu z Německa v červenci 2007 dostal v ČR výjezdní vízum. Jel na tržnici Sapa, kde mu krajan řekl, že ví od právníka, že pokud chce požádat o azyl, bude jej to stát 30.000,- Kč. Neměl tolik peněz. Jel zpátky do Německa a tam požádal o azyl. Distribucí letáků, než jej odhalila policie, se zabýval asi 8-10 měsíců. Materiály začal roznášet koncem roku 2005 až do dubna 2006, kdy dostal rozhodnutí o povinnosti neopustit okres. Pokud při pohovoru řekl německým úředníkům, že domácí vězení začalo až v dubnu 2007, spletl se o rok, letáky roznášel o rok později. Začal koncem roku 2006 do dubna 2007. Dále uvedl, že poté, co policie zadržela jeho kamaráda, myslel si, že jej budou sledovat a proto distribuce nechal. Myslel si, že jednali se školou, protože byl vyloučen. Pak se ale nic nedělo. Na podzim 2006 proto pokračoval dále s distribucí. Na počátku roku 2007 byl několikrát vyslechnut a v dubnu 2007 přišel příkaz k nucenému pobytu. Vlast se mu podařilo opustit legálním způsobem proto, že řešil odjezd pomocí služeb.

Dále žalobce uvedl, že: „Ne, že bych nemohl pracovat, mohl jsem si zajistit příležitostně práci u soukromníků, v tom mi nikdo nebránil, ale pokud bych žádal o práci u státního podniku, nedostal bych jí. Pokud jde o možnost opustit okres, musel jsem jít na policii, žádal o propustku, která byla nejdéle na 10 dnů, a musel jsem uvést místo, kde se budu zdržovat. Než jsem začal studovat Vysokou pedagogickou školu ve Vinh, byl jsem v Tělovýchovném institutu ve městě Thanh Hoa. Z tělovýchovného institutu jsem odešel sám, ale z pedagogické školy mě vyloučili. Ve Vietnamu je povinná vojenská služba, ale studenti nejsou povoláváni. U vícečetných rodin stačí, když službu vykonává jeden ze sourozenců. Poté, co jsem byl vyloučen ze školy, byl jsem shledán nespolehlivým. Byl jsem vyslýchán policií, nebyl jsem povolán.“

Žalobce uvedl, že pokud ve výpovědi učiněné v Německu tvrdil, že vojenskou službu odmítl vykonávat, neví jak to pochopili, řekl, že odmítl jít na vojnu kvůli studia, pak bylo předvolání staženo.

8) Protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsaný 29.12.2010 odborem azylové a migrační politiky MV ČR, pracoviště Havířov. Žalobce uvedl, že údaje, které uvedl ve své žádosti, vlastnoručně psaných důvodech, a v pohovorech ze dnů 8.4.2008, 14.4.2008 a 5.12.2008 jsou správné a pravdivé. Z Vietnamu odjel asi v červnu nebo červenci 2007 společně s mladším bratrem. Po příletu do Prahy zůstali v Praze, oba měli podnikatelská víza s platností na 1 rok. V Praze zůstali asi měsíc a chtěli si hledat práci. Pak je nějaký krajan vezl autem do pohraničí, na nějakou tržnici, kde by mohli práci získat. Nikdo je tam nechtěl zaměstnat. Tržnice byla asi v SRN. Pak zastavili taxi a chtěli se vrátit zpět do Prahy. Cestou je kontrolovala německá policie, která je zadržela. Následující den byli oba s bratrem vráceni do Česka, to bylo koncem července 2007. Oba dostali správné vyhoštění od české policie s dobou platnosti na 5 let a výjezdní vízum na 20 dní. Krajane jim poradili, že mají odjet do SRN. Vlakem odjeli do SRN, kde se pár dní pohybovali mezi krajany na tržnici a pak požádali o azyl v SRN. Bratr azyl v SRN získal. On byl podruhé vrácen do ČR v dubnu 2008. Byl deportován ze SRN přímo do tábora ve Vyšních Lhotách. S bratrem nemá žádný kontakt. Zopakoval, že z Vietnamu odjel proto, že se podílel na distribuci letáků, jejichž obsah byl místními úřady považován za protistátní. Nucený pobyt v místě bydliště znamenal, že se mohl pohybovat pouze v rámci okresu, nemohl opustit okres. Do práce docházet mohl, ale pouze v rámci okresu. Bratr se rovněž účastnil distribuce nelegálních tiskovin. Rovněž dostal nucený pobyt. Žalobce uvedl, že žádá o udělení mezinárodní ochrany hlavně proto, aby si zajistil vlastní bezpečnost, protože vzhledem k situaci, ve které byl před odjezdem z vlasti, by mu po návratu hrozilo vězení. Situace s nuceným pobytem je v jeho kádrových materiálech, takže pokud by byl nucen se vrátit, jen těžce by získal zaměstnání a zajistil si živobytí. Chtěl by napsat knihu o tom, ve které by se věnoval potížím, které Vietnamce trápí, chce se věnovat ekonomickým i politickým potížím. Tuto knihu by doma mohl napsat stěží. Chtěl by si založit firmu, která se bude zabývat ochranou životního prostředí, protože je zde hodně odpadu, a chtěl by se angažovat v organizaci, která by napomáhala integraci mladých Vietnamců do české společnosti. V případě návratu do vlasti se obývá uvěznění.

9) Protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsaný dne 12.4.2012 v Pobytovém středisku Havířov. Žalobce potvrdil, že údaje, které uvedl ve své žádosti, vlastnoručně psaných důvodech, a v pohovorech ze dnů 8.4.2008, 14.4.2008, 5.12.2008 a 29.12.2010 jsou správné. Uvedl, že domácí vězení mu uložila okresní policie v Thoa Xuan, v roce 2006 v délce dva roky. Poté uvedl, že se tak stalo v dubnu 2007. Neměl překročit hranice okresu THOA Xuan. Sdělení o domácím vězení bylo písemné. Z okresu předali písemnost na místní oddělení policie ve městě Thoa Lam, tam si jej předvolali a písemnost mu osobně předali. Písemnost odevzdal polici v SRN. V případě, že by jej policie chytila při překročení hranice okresu, mohl být uvězněn. Když mu bylo domácí vězení uděleno, dostalo se to i do jeho kádrových materiálů a nemohl získat práci. K přijetí do řádného pracovního poměru je potřebný životopis. Z jeho materiálů je jasné, že mu bylo uděleno domácí vězení. Pravomoc zrušit domácí vězení má pouze prezident nebo předseda vlády. O zrušení by mohl požádat, ale žádost by byla asi bezpředmětná. Žádost napsal hned v dubnu 2007, kdy dostal rozhodnutí o domácím vězení. Adresoval ji řediteli okresní policie. Osobně se dostavil na okresní ředitelství, kde

žádal o schůzku s ředitelem, kterému chtěl žádost předat osobně. Ředitel tam jednou nebyl, podruhé neměl čas a poťetí ho nepřijal. Neví o žádné organizaci nebo úřadu, který by se jej zastal proti státní moci.

10) Protokol ze dne 18.4.2013, dle kterého byl žalobce seznámen s podklady, uvedenými v protokolu, které budou sloužit po vydání rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Seznámení bylo provedeno v jazyce vietnamském.

11) Rozhodnutí žalovaného ze dne 26.4.2013 č.j. OAM-304/VL-07-HA08-2008.2011, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), když správní orgán shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle citovaných ustanovení. Žalovaný se podrobně vyjádřil k průběhu řízení před správním orgánem. Dospěl k závěru, že žalovaný o mezinárodní ochranu žádá z důvodu obavy před návratem do vlasti, kde by mu mohlo hrozit uvěznění za porušení podmínek domácího vězení a dále z důvodu legalizace svého pobytu v ČR, to po uděleném správním vyhoštění z ČR.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí citoval příslušná ustanovení zákona č. 325/1999 Sb. Uvedl, že hodnotil, zda skutečnosti uváděné žadatelem v průběhu řízení je možno posoudit jako důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Žádost žalobce posuzoval na pozadí informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Kromě žádosti o mezinárodní ochranu, protokolů o pohovorech a informace z informačního systému Policie ČR (CIS), využil správní orgán Informaci Ministerstva zahraničních věcí č.j. 103424-13/2008-LPTP ze dne 21. dubna 2008, k č.j. MV-31648-1/0AM-2008, Zprávu o dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2009, vydanou Ministerstvem zahraničí USA, ze dne 11. března 2010, Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 106941/2011-LPTP ze dne 7. července 2011, k č.j. MV-67924-1/0AM-2011, Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 103424-13/2008-LPTP ze dne 21. dubna 2008, k č.j. MV-31648-1/0AM-2008, Výroční zprávu Human Rights Watch 2011 z ledna 2011, Informaci Human Rights Watch 2013, ze dne 8. 3. 2013, kapitulu XXIII Trestního zákona č. 15/1999/QH10, schválen 21.12.1999, novelizován zákonem č. 37/2009/QH12, schválen 19.6.2009 o zločinech porušení povinností a zodpovědnosti vojenského personálu ze dne 26.3.2013 a zákon měnící a doplňující řadu článků zákona o vojenské službě č. 43/2005/QH 11, schválen 14.6.2005, ze dne 26.3.2013, dále zprávu mezinárodní organizace pro migraci 10M z října 2012, ze dne 2.4.2013 a aktuální informace databanky ČTK "Země světa, Vietnam". Všechny výše uvedené podklady jsou nedílnou součástí spisového materiálu. V souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, byla dne 29.12.2010, dne 12.4.2012 a dne 18.4.2013 žadateli poskytnuta možnost seznámit se s nimi a vyjádřit se k nim. Svého práva žadatel využil ve dvou případech a s informacemi o zemi jeho původu byl seznámen. K nabízeným informacím neměl žádná doplnění. K poslednímu seznámení ze dne 18.4.2013 uvedl, že s informacemi se seznamovat nechce a doplnil, že s Vietnamem již nechce mít nic společného, rád

Správní orgán po posouzení tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu shledal, že žadatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možné učinit závěr, že v zemi své státní příslušnosti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práva svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Konstatoval, že jmenovaný v žádosti uvedl, že mu ve vlasti hrozí uvěznění za protistátní politickou činnost. Vypověděl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Za údajnou distribuci letáků s protistátním obsahem byl cca měsíc ve vyšetřovací vazbě, z níž byl propuštěn pro nedostatek důkazů. Jak doslovně uvedl, oficiálně proti jeho osobě nebylo zahájeno žádné trestní stíhání z výše uvedených důvodů. Správní orgán konstatoval, že náhodnou distribucí, byť i protirežimních letáků, v jeho zemi původu, nelze v tomto případě považovat za cílené uplatňování aktivit politického charakteru. Navíc, kdyby tvrzení žadatele měla reálný základ, policie by jej tak jednoduše z vazby nepropustila, neboť jak uvádí Výroční zpráva Human Rights Watch 2013, z ledna 2013, vietnamská policie velmi tvrdě šikanuje a zastrašuje aktivisty, drží je v samovazbách po dlouhá období bez přístupu k právnímu zástupci, podrobuje je mučení a stíhá je u politicky povolných soudů, které ukládají vysoké tresty odnětí svobody za porušení mlhavě zformulovaných zákonů národní bezpečnosti. Uvedl, že žadatel však o žádném zastrašování, odnímání jeho práv či mučení v době své údajné vazby vůbec nehovořil, k dennímu vazebnímu režimu pouze vypověděl, že pokud neabsolvoval výslech, mohl spát. O každém výslechu byl rovněž pořizován protokol, který sám podepisoval. Rovněž nezmínil ani náznak mučení, kterému by byl ze strany policie podroben. V souvislosti s vyhodnocením věrohodnosti jeho výpovědi správní orgán konstatoval, že žadatel neprokázal, že by byl v zemi své státní příslušnosti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl z tohoto důvodu neudělil.

Po provedeném správním řízení rovněž nedošel správní orgán k závěru, že by jmenovaný mohl ve vlasti pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, v platném znění, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.

Poukázal na to, že žalobce sdělil, že po smrti svých rodičů neměli s bratrem z čeho žít, proto prodali majetek rodičů a cestou tzv. "služeb" se rozhodli Vietnam opustit. Jak bylo v průběhu řízení zjištěno, žadatel se v zemi původu živil zemědělskou činností, a jelikož zde pro svou osobu neviděl žádnou budoucnost, rozhodl se pro odjezd do ciziny. Uváděl, že mu státní úřady odmítly vydat potřebné dokumenty, což neprokázal, neboť do Evropy přicestoval s cestovním dokladem a podnikatelským vízem. Cestovní doklad ztratil na území ČR a rodný list a další doklady odevzdal německé policii při svém tamějším pobytu. Co se týče průběhu jeho tvrzené protistátní činnosti, správní orgán konstatoval, že v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany zjistil ve výpovědích výše jmenovaného značné

rozpory, k jejichž vysvětlení poskytl žadateli dostatečný prostor. V průběhu všech pohovorů žadatel měnil časové údaje týkající se získání a distribuce letáků. Rovněž časově odlišně popisoval svou měsíční vazbu. V pohovoru ze dne 8.4.2008 uváděl, že letáky získal počátkem roku 2006 od spolužáka, které distribuoval mezi další studenty. Z důvodu této činnosti byl předvolán na policii, kde již zůstal a byl zde následně více než 20 dní zadržován ve vazbě. Poté, co byl na policii předvolán k výsledku, když předtím tyto materiály objevila policie v jeho aktovce, se od vlastnictví letáků zcela distancoval s tím, že letáky mu dal někdo na ulici a on se domníval, že se jedná o letáky reklamní. Po zhruba měsíci byl z vazby propuštěn pro nedostatek důkazů. Dva měsíce poté mu byl udělen tzv. nucený pobyt, jehož důvodem udělení bylo vystupování proti vojenské službě a nesplnění povinnosti stanovené místními orgány. O jeho výsledcích byly pořizovány protokoly, které podepisoval. Oproti původní výpovědi dne 14.4.2008 sdělil, že distribuci letáků se věnoval od počátku roku 2006. V březnu nebo dubnu 2006 byl předvolán na policii, kde mu bylo sděleno obvinění z distribuce protistátních tiskovin. Toto jeho tvrzení je v rozporu s jeho výpovědí z žádosti, kdy sám uváděl, že proti jeho osobě nebylo a ani není vedeno trestní stíhání. V době vazby byl vyslýchán, a pokud výslech neprobíhal, spal. V době pobytu v cele údajně dostal rozhodnutí o vyloučení ze studia, proti němuž se na radu policistů neodvolával. Nebyl oficiálně obviněn, po propuštění však dostal příkaz k okamžitému návratu do místa svého bydliště. V pohovoru ze dne 5.12.2008 sdělil, že rozhodnutí o domácím vězení obdržel v dubnu 2006, a to s platností ode dne 1.4.2006 do dne 30.4.2009, tedy na dobu tří let. V doplňujícím pohovoru ze dne 29.12.2010 uváděl, že nucený pobyt mu byl udělen na 2 a půl roku a v pohovoru ze dne 12.4.2012 dokonce uváděl dva roky. Navíc v průběhu svých výpovědí měnil i rok udělení mu nuceného pobytu – z původního roku 2006 na rok 2007. Také uváděl, že v době jemu uděleného nuceného pobytu nemohl pracovat, později uvedl, že mohl pracovat u soukromých firem, jelikož ve státních podnicích by jej nezaměstnali kvůli zanesení nuceného pobytu v jeho kádrovém posudku. V této době také nemohl opustit území okresu. Následně změnil výpověď v tom smyslu, že cestovat mohl, ale musel požádat policii o tzv. propustku. Až na dotaz správního orgánu, zda mohl policii požádat o zmírnění či úplné zrušení tohoto svého omezeného pohybu sdělil, že příslušné státní orgány požádat mohl, ale musel by dlouho čekat na výsledek své žádosti. Správní orgán konstatoval, že pokud by byl příběh uváděný žadatelem skutečně věrohodný, a on tak byl v zemi původu pronásledován pro protistátní politickou činnost, fakta a skutečnosti ohledně své činnosti a zadržení by časově zařadil přinejmenším přibližně stejně, a ne s tak rozdílnými odchylkami, jaké uváděl. Také k dotazu, proč nepožádal o mezinárodní ochranu ihned po příjezdu na území ČR, žadatel vysvětlil, že v době svého příjezdu měl platné doklady, a tedy o azyl žádat nepotřeboval.

Správní orgán poukázal na Výroční zprávu Human Rights Watch 2013, z ledna 2013, která v oddílu Represe namířené proti aktivistům hájícím práva" uvádí, že v průběhu roku 2012 vietnamská vláda použila mlhavě zformulované paragrafy trestního zákoníku, které kriminalizují uplatňování občanských a politických práv, k uvěznění nejméně 33 aktivistů a k zatčení dalších nejméně 34 obhájců politických a náboženských práv. Nejméně 12 dalších obhájců práv zadržených v roce 2011 bylo stále drženo ve vazbě a v době sepsání této zprávy tyto osoby čekaly na soudní

proces. Aktivisté hájící práva byli nadále vystaveni obtěžujícímu sledování policií, výslechům, peněžním pokutám a omezením týkajícím se vnitrostátního a mezinárodního cestování. Policie využívala dočasného domácího vězení k tomu, aby jim zabránila zúčastnit se protestů nebo soudních přelíčení s jinými bloggery a aktivisty. V celé radě případů v roce 2012 napadli disidenty útočníci, jejichž totožnost nebyla zjištěna, a policie takové případy nevyšetřila vůbec nebo se vyšetřováním zabývala jen málo. Ve významném, mezinárodně sledovaném soudním procesu, který trval pouze několik hodin, soud dne 24. září odsoudil tři nejprřednější disidentské bloggery, kteří se jmenují N. V. H. (také je známý jako D. C.), T. P. T. a P. T. H. (také je známý jako A.) - za porušení článku 88 trestního zákoníku (vedení propagandy proti státu). Soud je odsoudil k trestům odnětí svobody, přičemž prvnímu z výše jmenovaných byl uložen trest odnětí svobody na 12 let, druhému na 10 let a třetímu na 4 roky. Všichni jsou zakládajícími členy Klubu pro svobodné novináře. Barack Obama, prezident Spojených států, Hillary Clintonová, ministryně zahraničí USA, a Catherine Ashton, Vysoká zástupkyně Evropské unie, vyslovili znepokojení nad jejich případy při různých příležitostech v průběhu sledovaného roku. Státní orgány také rozsáhle využívaly článek 88 k umlčení dalších bloggerů a aktivistů hájících práva. V říjnu byli hudebníci T. V. A. B. a V. M. T. (také známý jako V. K.) odsouzeni k trestům odnětí svobody, jejichž úhrnná výše činí 10 let, za napsání písní kritizujících režim. V srpnu byli odsouzeni bloggeři D. D. D. a L. T. T., z nichž prvnímu byl uložen šestiletý trest odnětí svobody a druhému pětiletý trest odnětí svobody. V červnu a červenci byli odsouzeni: aktivista P. N. T., který se zabývá právy pracujících, v provincii Ninh Thuan; aktivisté N. K. N., D. V. N. a D. V. H., kteří se zabývají právy k pozemkům, v provincii Bac Giang. Byly jim uloženy tresty odnětí svobody, jejichž úhrnná výše činí osmnáct a půl roku, za vedení propagandy proti státu, za skladování a distribuci prodemokratických dokumentů a letáků. V březnu a květnu bylo uvězněno pět katolických aktivistů – V. T. T. T., N. V. T., D. V. D., T. H. D. a C. M. S. - k trestům odnětí svobody, jejichž úhrnná výše činí 17 let a 9 měsíců, za šíření prodemokratických letáků; úhrnná výše jejich trestu byla po odvolání snížena na 16 let a 3 měsíce. V březnu lidový soud okresu Go Dau v provincii Tay Ninh odsoudil aktivisty hájící práva jménem H.T. H. a N. B. T. a každému z nich uložil mletý trest odnětí svobody za účast na protestech proti konfiskaci pozemku v provincii Tay Ninh. Jejich tresty byly v srpnu po odvolání sníženy na dva roky pro každého. V dubnu a červnu byli aktivisté N. V. T. v provincii C. T. a N. V. T. v provincii Ba Ria-Vung Tau, kteří se zabývají pozemkovými právy, odsouzeni do vězení, přičemž první obdržel trest odnětí svobody na dva a půl roku a druhý na čtyři roky, za "zneužívání práv na demokracii a svobodu k narušování zájmu státu". Oba byli obviněni z toho, že pomáhali místním obyvatelům podávat stížnosti proti konfiskaci pozemku. V srpnu byl po odvolání trest uložený N. V. T. i snižen na dva roky. Na základě výše uvedeného správní orgán konstatuje, že pokud by potíže uváděné žadatelem související s distribucí protistátních tiskovin byly pravdivé, jmenovaný by nebyl po téměř měsíční vazbě pouze beztrestně propuštěn. Výše uvedená zpráva uvádí, že protistátní aktivity jsou postihovány velmi přísně, jsou rovněž ukládány vysoké tresty odnětí svobody. Navíc jak sám žadatel vypověděl, oficiálně proti jeho osobě

nebylo vzneseno žádné obvinění, tudíž správní orgán jeho výpovědi nepřiznal

žádnou důkazní hodnotu, neboť žadatel přiměřeně věrohodně neprokázal, že by byl v zemi svého původu pronásledován za protistátní činnost.

Co se týče tzv. "domácího vězení", o němž výše jmenovaný hovořil, správní orgán konstatoval, že Výroční zpráva Human Rights Watch 2013, z ledna 2013 v oddílu systém trestní justice uvádí, že vietnamský zákon nadále povoluje svévolnou "správní vazbu" bez soudního procesu. Podle vyhlášky č. 44 (2002) a výnosu č. 76 (2003) může být na osoby považované za hrozbu pro národní bezpečnost nebo veřejný pořádek uvaleno domácí vězení, mohou být nedobrovolně umístěny do psychiatrické léčebny nebo mohou být zadržovány v "převýchovných" střediscích. Poukázal na to, že jmenovaný rovněž v této oblasti svou výpověď měnil, rozdílně časově zařadil a dokonce jinak uváděl i délku "domácího vězení". V pohovoru ze dne 8.4.2008 uvedl, že nucený pobyt či domácí vězení mu bylo uloženo cca od května 2006, v době jehož platnosti nemohl vykonávat žádnou práci. Přitom uváděl, že pracoval na vlastních pozemcích. V pohovoru ze dne 5.12.2008 uvedl, že rozhodnutí o povinnosti setrvat jen v oblasti okresu obdržel v dubnu 2006 z okresní policie. V něm bylo uvedeno, že ode dne 1.4.2006 do konce dubna 2009 nesmí opustit své místo bydliště. Pokud chtěl okres opustit, musel policii požádat o 10ti denní propustku s uvedením nového místa pobytu, které si policie mohla kdykoli prověřit. V pohovoru ze dne 29.12.2010 sdělil, že v důsledku nuceného pobytu nesměl opustit místo bydliště po dobu dva a půl roku. V pohovoru ze dne 12.4.2012 pak uvedl, že nucený pobyt mu byl udělen v dubnu roku 2007. K dotazu správního orgánu, zda je možno docílit zrušení domácího vězení uvedl, že měl možnost o zrušení požádat, ale musel by dlouho čekat na vyřízení a pravomoc zrušení má pouze prezident nebo předseda vlády. Následně žadatel připojil své vyjádření o opakované návštěvě policejního prezidenta, kterému chtěl svou žádost o zrušení domácího vězení předat, ale on jej nepřijal. O této skutečnosti v žádném z předchozích pohovorů nehovořil. Správní orgán shledal ve výpovědích žadatele i další rozpory, např. v pohovoru ze dne 14.4.2008 hovořil o tom, že mu bylo odmítnuto vydání rodného listu, který později paradoxně doložil v řízení o udělení mezinárodní ochrany v SRN. Nebo i další jeho prohlášení, kdy se prezentoval jako zástupce ochrany lidských práv, rozdával protistátní letáky, bojoval proti korupci a kvůli vládní strany v zemi na straně jedné, a na druhé straně k cestě do zahraničí využil cestu tzv. "služeb", které popsal jako převaděče, jenž mají upláceny státní vietnamské složky, např. při vycestování z území Vietnamu.

Správní orgán konstatoval, že je ochoten tolerovat určitou míru nesrovnalostí ve výpovědích žadatele, týkající se časových údajů. V případě žalobce je ale toho názoru, že žadatel svá prohlášení předkládal správnímu orgánu účelově, s cílem vyvolat v něm přesvědčení o pronásledování jeho osoby. Dle mínění správního orgánu pak věrohodnost svých výpovědí sám žadatel snížil uváděním rozdílných časových zařazení či délkou pro něj, dle posouzení správního orgánu, významných životních událostí. Míra tolerance správního orgánu ve vztahu k tomu, že správní řízení je založeno převážně na skutečnostech žadatelem pouze verbálně sdělených a nijak nepodložených skutečnostech, popírala smysluplnost vedeného řízení, které především vychází z předpokladu, že údaje žadatelem předkládané se skutečně

staly. Toto však jmenovaný svými rozdílnými tvrzeními vyloučil a správní orgán tak

musel dospět k závěru o nevěrohodnosti jeho výpovědí a je přesvědčen, že skutečnosti jmenovaným uváděné jsou pouze výrazem jeho snahy uvést jiné, z pohledu azylového zákona přijatelnější okolnosti, než kterým byl konkrétně vystaven.

Správní orgán zároveň poukázal na skutečnost, že výše jmenovaný původně přicestoval do ČR s cestovním dokladem a podnikatelským vízem a správní řízení ve věci mezinárodní ochrany zahájil až v době po uložení mu správního vyhoštění, tedy v době, kdy mu reálně hrozilo správní vyhoštění z území ČR a jediným a patrně nejpodstatnějším důvodem žádosti výše jmenovaného se jeví legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, což žadatel sám i potvrdil svou výpovědí při seznámení s podklady rozhodnutí dne 18.4.2013.

Správní orgán dále konstatoval, že důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu, v platném znění, jsou jednoznačně vymezeny. Důvodem zahájení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany výše jmenovaného je jeho snaha o setrvání na českém území a legalizace jeho pobytu v ČR, neboť zde má zajištěno zaměstnání, což dokladoval i uvedenými a pravidelně prodlužovanými pracovními povoleními. Toto však není relevantním důvodem, tedy důvodem, který by odůvodňoval přiznání mu mezinárodní ochrany ve formě azylu. K podpoře svého rozhodnutí uvedl správní orgán i citaci části rozsudků Nejvyššího správního soudu ČR v Brně č.j.: 5 Azs 37/2003, ze dne 22. 1. 2004 a č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005.

Žalovaný uvedl, že pokud žalobce žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", který tento upravuje". Konstatoval, že sice chápe snahu žadatele o setrvání na území ČR, nicméně zdůrazňuje, že výše jmenovaný měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou, nikoli legalizací prostřednictvím azylové procedury. Pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu, který v ustanovení § 12 taxativně vyjmenovává důvody pro udělení azylu a snahu o legalizaci pobytu mezi ně rozhodně neřadí. Správní orgán připomenul, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, jehož institutů může žadatel využít efektivněji, neboť jak správní orgán zjistil, lhůta o správním vyhoštění, které bylo výše jmenovanému uloženo rozhodnutím č.j. SCPP-20/UL-20-SV-2007 ze dne 7.7.2007 s původní platností na 5 let již vypršela, a jmenovaný si může svůj pobyt na území ČR ošetřit dle zákona o pobytu cizinců.

Správní orgán na základě správního řízení shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu, a azyl se neudělil. Správní orgán dále uvedl, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13,14 zákona o azylu.

Žalovaný uvedl, že hodnotil, zda skutečnosti uváděné žalobcem v průběhu řízení je možno posoudit jako důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a

nebo 14b zákona o azylu. Žádost žalobce posuzoval na pozadí informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, z jakých podkladů při posouzení důvodu pro udělení doplňkové ochrany vycházel. Na základě posouzení výpovědi žalobce nedošel správní orgán k závěru, že by žalobci byl ve vlasti uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí.

Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda žadateli po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu "nelidské nebo ponižující zacházení či trest", vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva (ESLP). Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za "ponižující" a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu.

Správní orgán poukázal na to, že žadatel ve své výpovědi uvedl, že se obává návratu do vlasti, a to pro porušení podmínek domácího vězení. Správní orgán podotýká, že nepřiznal důkazní hodnotu výpovědi žadatele o udělení mu domácího vězení, neboť v každém z jím vedených pohovorů svou výpověď měnil a přiměřeným způsobem neprokázal důvěryhodnost svých tvrzení. Správní orgán konstatoval, že jmenovaný odjel z vlasti do ciziny s cestovním dokladem a podnikatelským vízem. Z Informace MZV ČR č.j. 106941/2011-LPTP ze dne 7.7.2011 vyplývá, že Vietnamci vracející se zahraničí, kde pobývali nelegálně nebo kde žádali o mezinárodní ochranu, nejsou za uvedené postihováni, neboť oficiální vládní politikou Vietnamu je mimo jiné migrace vietnamských občanů do zahraničí. Rovněž za nenastoupení základní vojenské služby by žadateli v případě do vlasti nehrozil žádný trest, neboť k výkonu této služby jsou podle zákona měnícího a doplňujícího řadu článků zákona o vojenské službě č. 43/2005/QH 11, schválen dne 14.6.2005, doplněného článku 12 "občané mužského pohlaví mohou být k vojenské službě po dosažení věku plných osmnácti let; v době míru mohou být povoláni občané ve věkové skupině od plných osmnácti do plných dvaceti pěti let". Žadatel dne 14.6.2013 dosáhne věku 31 let, z čehož vyplývá, že dle platného vietnamského zákona o vojenské službě, již k této nebude povolán. Z výše uvedeného vyplývá, že žadateli po jeho návratu do vlasti rozhodně nehrozí povolání k výkonu povinné vojenské služby, stejně jako mu nehrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu.

Z informačních zdrojů, jakož i Infobanky ČTK je správnímu orgánu známo, že na území Vietnamu neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona

o azylu. Případné vycestování jmenovaného pak po posouzení informací o zemi

původu a skutečností sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, neboť žadatel je svobodný a bezdětný a na území ČR nemá žádné citové či jiné vazby. Správní orgán na základě provedeného řízení dospěl k závěru, že v případě nuceného návratu jmenovaného do jeho vlasti by v jeho případě nebylo dotčeno jeho právo na ochranu rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod, jíž je ČR vázána.

Správní orgán shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, a doplňkovou ochranu mu neuděluje. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě správního řízení shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu a doplňkovou ochranu mu neudělil.

Správní spis dále obsahuje:

12) Informaci MZV č.j. 103424-13/2008-LPTP ze dne 21.8.2008, ze které soud zjistil, že Vietnamci, vracející se ze zahraničí, kde pobývali nelegálně nebo kde žádali o azyl, nejsou postihováni za podání žádosti o azyl v zahraničí nebo za nelegální pobyt v zahraničí. Při posuzování trestnosti nelegálního opuštění VSR je třeba zohlednit okolnosti nelegálního opuštění a zvážit jeho „nelegálnost“. Celkově je třeba říci, že občané VSR mohou volně cestovat, jsou jim vystavovány cestovní pasy, samozřejmě pokud nejsou vyšetřováni či souzeni za nějaký trestný čin. Vietnamské orgány umožňují Vietnamcům, neúspěšným žadatelům o azyl, reintegraci a vydávají jim i „ztracené“ doklady.

13) Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2009 MV ČR, z níž vyplývá, že Vietnamská socialistická republika, v níž žije přibližně 87 milionů obyvatel, je autoritářským státem, v němž vládne Komunistická strana Vietnamu. Výsledky vlády v oblasti lidských práv byly nadále problematické. Občané nemohli změnit svoji vládu a opoziční politická hnutí byla zakázána. Vláda ve sledovaném roce vystupňovala své potlačování disentu a zatkla několik politických aktivistů a další aktivisty, zatčené v roce 2008, odsoudila. Bloggeři byli zadržováni a zatýkáni za kritizování vlády.

14) Informaci MZV č.j. 106941/2011-LPTP ze dne 7.7.2011, dle které Ministerstvo zahraničních věcí sdělilo k dotazu MV ČR, že nemá informace o tom, že by byli občané Vietnamské socialistické republiky v případě návratu do vlasti postihováni za nelegální opuštění státu, popř. za podání žádosti o mezinárodní ochranu. Oficiální vládní politikou Vietnamské socialistické republiky je mimo jiné migrace vietnamských občanů do zahraničí.

15) Informaci Human Rights Watch z ledna 2011, ze které vyplývá, že rok 2010 byl ve znamení celé série politických procesů a zatýkání, kdy se státní orgány snažily potlačit disent v období před XI. sjezdem komunistické strany, který se konal v lednu 2011. Úřady během roku 2010 zadržovaly a vyslýchaly internetové kritiky režimu. Aktivisté pocházející z etnických menšin byli též zatýkáni a vězněni. Stát neumožňuje

provoz nezávislých nebo soukromých médií a nad tiskem a internetem vykonávat přísný dohled. Autoři publikace internetové stránky a uživatelé, kteří se podílejí na šíření materiálu v opozici vůči vládě, ohrožující národní bezpečnost, prozrazující státní tajemství nebo šířící reakční myšlenky, mohou být trestáni podle zákona. Stát zakazuje nezávislé odborové organizace, organizace lidských práv a opoziční politické strany. V r. 2010 velký počet aktivistů a bývalých vězňů svědomí ve Vietnamu pokračoval ve veřejném odsuzování v případě porušování lidských práv, a to s vědomím velkého osobního rizika. Pokračovaly problémy ve vztazích mezi Vietnamem a Čínou. V červenci a srpnu navštívili Vietnam nezávislí experti OSN pro otázky menšin lidských práv a extrémní chudoby. Vláda odmítala vydat pozvání dalším odborníkům OSN. Spojené státy pokračovaly v rozvíjení obchodních obranných a bezpečnostních vazeb s Vietnamem, přičemž se snažily jednoho z největších příjemců americké pomoci ve Východní Asii přimět ke zlepšení v tomto ohledu. Trvalé zlepšování vzájemných vztahů mezi Vietnamem a USA bylo v zájmu společných cílů vyvažovat vojenský a hospodářský vliv Číny v regionu. Během své druhé návštěvy Vietnamu v říjnu americká ministryně zahraničí Hillary Clintonová vyjádřila znepokojení ze zatýkání aktivistů.

16) Informaci Human Rights Watch z ledna 2013 – Výroční zpráva Human Rights Watch 2013, ze které vyplývá, že vietnamská vláda systematicky potlačuje svobodu projevu sdružování a pokojného shromažďování a pronásleduje ty, kteří zpochybňují vládní politiku, odhalují korupci státních úředníků nebo požadují demokratické alternativy k vládě jedné strany. Na povrchu se jeví ve Vietnamu oblast soukromého projevu veřejného novinářství a dokonce i politických projevů známky zvýšené svobody. Avšak nadále je zde určitý spodní proud státem podporované regrese a persekuce jedinců, jejichž projev překračuje hranice a zabývá se citlivými záležitostmi, což je např. případ kritiky zahraniční politiky státu ve vztahu k Číně nebo zpochybňování monopolní moci komunistické strany. V průběhu roku 2012 vietnamská vláda použila mlhavě zformulované paragrafy trestního zákoníku, které kriminalizují uplatňování občanských a politických práv k uvěznění nejméně 33 aktivistů a k zatčení dalších nejméně 34 obhájců politických a náboženských práv. Aktivisté hájící práva byli nadále vystaveni obtěžujícímu sledování policií, výslechům, peněžním pokutám a omezením týkajícím se vnitrostátního a mezinárodního cestování. V celé řadě případů v r. 2012 napadli disidenty útočníci, jejichž totožnost nebyla zjištěna. Policie takové případy nevyšetřila vůbec, nebo se vyšetřováním zabývala jen málo. Soud dne 24.9. odsoudil tři nejpřednější disidentské blogery za porušení článku 88 trestního zákoníku (vedení propagandy proti státu). Soud je odsoudil k trestům odnětí svobody v trvání 12, 10 a 4 roky. Byly odsouzeny za činnost aktivistů hájících práva i další osoby.

17) Trestní zákoník č. 15/1999/QH10 ze dne 21.12.1999, novelizován v roce 2005 a 2009, a to kapitola XXIII., dle které trestní odpovědnost za porušení norem trestního práva, které spáchají ponesou mimo jiné občané vyžádání k vojenské službě. Občané mužského pohlaví mohou být povoláni po dosažení věku plných 18-ti let; v době míru mohou být povoláni občané ve věkové skupině od plných 18-ti do plných 25-ti let. Podle článku 29 v době míru budou dočasně zproštěni povinnosti povolání k vojenské službě mimo jiné osoby, které jsou jedinými pracujícími jedinci

v jejich rodině a které musí přímo život ostatní členy rodiny nebo osoby, jejichž pokrevní starší nebo mladší bratři nebo sestry jsou poddůstojníky nebo vojáky v aktivní službě.

18) Informace Mezinárodní organizace pro migraci OIM z října 2012, týkajícího se Vietnamu, dle které jakkoliv je Vietnam stále chudou zemí s nízkými příjmy na hlavu a s poměrně nedávnou válečnou zkušeností, daří se zde dosahovat značných úspěchů v budování infrastruktury, kde zřejmě nejviditelnější výsledky jsou u dálnic, železnic, ve vodní a letecké dopravě. Podle ministerstva pošt a telekomunikací má Vietnam v současnosti 120 milionů uživatelů mobilních telefonů. Při repatriaci je nutné předložit řadu dokumentů obsahujících formulář žádosti, který musí být řádně, přesně a pravdivě vyplněn, kopie cestovního pasu nebo jiného dokladu, který má platnost cestovního pasu, tři aktuální fotografie a osoby, které žádají o repatriaci a mají ručitele mezi příbuznými, doloží dopis od ručitele, doklady potvrzující příbuzenský vztah mezi ručitelem a žadatelem a doklady potvrzující, že žadatel je schopen se sám o sebe po návratu postarat. Vietnamci žijící v zahraničí musí požádat o repatriční doložku, která jim poslouží jako cestovní pas a vízum ke vstupu na území Vietnamu. Navrátilci bez rodiny mají ve Vietnamu k dispozici celou řadu možností ubytování hrazeného z vlastních prostředků. Na trhu jsou nemovitosti od běžných bytů po přepychové apartmány a vily, které si lze pronajímat nebo i koupit. Stavba domu na příslušném pozemku je další poměrně jednoduchá varianta. V posledních několika letech vietnamská vláda navázala úzkou spolupráci s úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v rámci asistence pro vietnamské uprchlíky v zahraničí zaměřené na bezpečný návrat do vlasti a na úspěšnou neintegraci do konkrétních obcí. Pomoc byla poskytnuta více než 100.000 Vietnamců, žijících v uprchlických táborech v Hong Kongu a dalších zemích Jihovýchodní Asie s cílem usnadnit jim návrat a neintegrovat je do jejich komunit. Tato spolupráce byla oceňována a uváděna jako model pro mezinárodní společenství, které se pokouší řešit problémy s nelegální migrací. Samostatná výdělečná činnost je upravena zákonem o soukromém podnikání. Jakkoli je Vietnam stále chudá země s nízkou úrovní příjmu na hlavu a válečnou historií, v oblasti vzdělávání zaznamenává významné úspěchy. Gramotnost obyvatelstva ve Vietnamu je vysoká – 92 % populace.

V oblastech neintegrace, genderové politiky, zdravotnictví, komunitního rozvoje, vzdělávání a mikrofinancování působí mezinárodní i nevládní organizace, např. kancelář Dánského červeného kříže.

III.

Výčet důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu. Podle výše citovaného ustanovení se mezinárodní ochrana udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro dle ust. § 2 odst.8 tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Podle odst.9 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje (odst.10 cit. ustanovení), může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 13 odst. 1 z.č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Rodinným příslušníkem se podle odst.2 téhož ustanovení pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle odst. třetího předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§ 14).

Podle § 14a odst.1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst.2 téhož ustanovení za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst.2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany podle odst. třetího trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

Podle čl.6 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29.4.2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) „mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří

- a) stát;
- b) strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu;

c) nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b), včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, které jsou uvedeny v článku 7“.

Podle čl.7 odst.1 kvalifikační směrnice „ochranu mohou poskytovat

a) stát nebo

b) strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, které ovládají stát nebo podstatnou část území státu“.

Podle čl.7 odst.2 kvalifikační směrnice se „má... zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 čl.7 směrnice učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“.

IV.

Ze všech procesních úkonů, učiněných žalobcem v řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice dospěl soud k závěru, že žalobce neopustil zemi původu z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má.

Žalobce tvrdil, že opustil zemi původu spolu se svým bratrem a žádá o mezinárodní ochranu z důvodu obavy před návratem do vlasti, kde by mu mohlo hrozit uvěznění za porušení podmínek domácího vězení. Ve vlasti distribuoval letáky, tiskoviny, které byly považovány za protistátní. Za tuto údajnou distribuci letáků s protistátním obsahem byl zhruba jeden měsíc ve vyšetřovací vazbě. Byl propuštěn pro nedostatek důkazů. Pro svou osobu neviděl v zemi původu žádnou budoucnost, rozhodl se proto pro odjezd do ciziny.

Žalobce v průběhu pohovorů měnil časové údaje týkající se získání a distribuce letáků. Rovněž časově odlišně popisoval svou vazbu, dobu kdy obdržel rozhodnutí o domácím vězení i délku domácího vězení. Rovněž měnil tvrzení ohledně možného zaměstnání. Soud má za to, že pokud by příběh žalobce byl pravdivý, a tedy žalobce byl v zemi původu pronásledován za protistátní politickou činnost, skutečnosti ohledně své politické činnosti, zadržení i délce domácího vězení by uváděl přibližně stejně, nikoliv s odchylkami, jak je uváděl. Soud v tomto směru pro stručnost odkazuje na podstatný obsah výpovědi žalobce, jak je uváděl u jednotlivých pohovorů a jak jsou uvedeny výše. Krajský soud shodně s žalovaným zastává názor, že náhodnou distribuci letáků, byť s obsahem proti státu země původu, nelze považovat za cílené uplatňování aktivit politického charakteru. Soud zdůrazňuje, že dle žalobce o každém jeho výsledku v době, kdy se měl nacházet ve vyšetřovací vazbě, byl pořizován protokol, který sám podepsal. K době jeho údajné vazby uvedl, že pokud neabsolvoval výslech, mohl spát, 3x denně dostával jídlo. Netvrdil, že by snad byl ze strany policie mučen či zavražďován.

Krajský soud dále zdůrazňuje, že žalobce nepožádal o udělení mezinárodní ochrany ihned po příjezdu na území ČR. O udělení azylu žádal v SRN. Teprve poté, co jeho žádosti nebylo vyhověno, požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

Soud připouští určitou míru nesrovnalosti ve výpovědích žadatelů o mezinárodní ochranu, zejména pokud se jedná o časové údaje, v případě žalobce lze však dovodit účelové výpovědi, což lze dovodit i z porovnání výpovědi žalobce před migračním úřadem v Düsseldorfu v SRN a jeho výpovědi před orgány MV azylové a migrační politiky. Krajský soud s ohledem na obsah výpovědi žalobce musí konstatovat, že tvrzení žalobce nejsou věrohodná.

Z výpovědí žalobce není možno dovodit, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Nebylo prokázáno, že by žalobcem tvrzené nebezpečí, bylo skutečné či alespoň vysoce pravděpodobné.

Z hlediska uplatněných důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud zcela ztotožňuje s podrobně odůvodněným právním názorem a závěrem žalovaného, že důvody uvedené žalobcem nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany v ustanovení § 12 zákona o azylu.

Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou v ustanovení § 12 zákona o azylu taxativně vymezeny. Jiné, než vymezené důvody nelze tomuto ustanovení podřadit.

Žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, když se nejedná o manžela azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodiče azylanta mladšího 18 let ani o zletilou osobu odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Nejde ani o sloučení rodiny manžela azylanta, jehož manželství trvalo před udělením azylu azylantovi.

Pokud jde o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, to je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Soud při přezkouvání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem. Na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za

splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle § 14a odst.1 z.č. 325/1999 Sb., neboť z dostupných informací nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je stáním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu). Vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle ust. § 14b z.č. 325/1999 Sb., když se nejedná o rodinného příslušníka osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když žalobci podle shora citovaného ustanovení § 12 zákona o azylu mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný také nepochybil v tom, že neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť pro udělení mezinárodní ochrany dle těchto zákonných ustanovení nebyly shledány žádné relevantní skutečnosti. V posuzovaném případě však nebylo prokázáno skutečné nebezpečí, které by žalobci hrozilo.

Smyslem mezinárodní ochrany je poskytnout cizinci ochranu před takovými negativními jevy v zemi jeho původu, které lze podřadit některému z důvodů pro udělení azylu podle § 12 a násl. zákona o azylu, nebo některému z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz rozsudky NSS č.j. 6 Azs 12/2003-49 z 6.11.2009 a č.j. 9Azs 45/2009-94 z 18.3.2010).

Soud zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb. je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, ale jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu.

Pokud žalobce odkazoval na rozhodnutí NSS č.j. 3 Azs 48/2008-57 z 16.9.2008, pak z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že pravidlo stanovené kvalifikační směnicí ohledně soukromých původců reálného nebezpečí vážné újmy má svůj předobraz již v rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva. Konkrétně bylo odkázáno na rozsudek velkého senátu ESLP ve věci HLR proti Francii, ze dne 29. 4. 1997, číslo stížnosti 24573/94, Reports 1997-III, odstavec 40: „Vzhledem k absolutní povaze zaručeného práva nevylučuje soud, že článek 3 Úmluvy může dopadat i na případy, kdy nebezpečí pochází od osob, či skupin osob, které nejsou veřejnými činiteli. Musí však být prokázáno, že nebezpečí je skutečné (real risk) a orgány přijímajícího státu (myšleno přijímajícího vyhoštěnou osobu) nejsou schopny zamezit tomuto nebezpečí poskytnutím odpovídající ochrany. Pro

posouzení otázky, zda je či není stát schopen zajistit ochranu před pronásledováním, či vážnou újmu, stanoví směrnice určité výkladové vodítko ve svém článku 7 odst.2. Podle tohoto ustanovení se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, „jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 (stát; strany nebo organizace, které ovládají stát) učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“.

V posuzovaném případě však nebylo prokázáno skutečné nebezpečí, které by žalobci hrozilo a nebylo ani prokázáno, že by stát nebyl schopen zajistit jeho ochranu před tvrzeným pronásledováním.

Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej využívat jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 z.č. 325/1999 Sb.

Námítky žalobce se týkaly i dodržování procesního předpisu. Soud je neshledal důvodnými. Podle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady k tomu, aby zjistil beze zbytku úplně skutkový stav, a aby mohl posoudit důvodnost žádosti žalobkyně. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že při posuzování žádosti žalobce postupoval v souladu s příslušnými právními normami a dbal na zachování všech práv žalobce garantovaných právním řádem České republiky. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobce zabýval odpovědně a svědomitě, a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z přílohy k pohovoru s žalobcem vyplývá, že mu byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k protokolu o výsledku, případně navrhl jeho doplnění. Tuto možnost žalobce využil, když doložil listinné materiály. Správní orgán v nich nenalezl (stejně jako soud) žádnou souvislost s tvrzeními a skutečnostmi uváděnými žalobcem. Stejně tak, pokud žalobce citoval v žalobě část zpravodajských zpráv BBC. Tyto dokumenty se přímo nevztahují k žalobci. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Napadené rozhodnutí proto soud považuje za přesvědčivé.

K řešení otázek, týkajících se pobytu cizinců na území České republiky, slouží zákon o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. a žalobce může k úpravě svého budoucího pobytu na území ČR využít instituty tohoto zákona, pokud splňuje nebo splní podmínky v tomto zákoně stanovené, kde tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalobce si ke své ochraně nemůže „vybrat“ zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, který je specifickou normou sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či byli ohroženi vážnou újmu, nikoliv

univerzálním nástrojem k legalizaci pobytu. Žalobce nijak neprokázal, že by se na něj tento zákon vztahoval.

Pro úplnost soud dodává, že pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 66/2008, pak z rozsáhlého odůvodnění tohoto rozsudku mimo jiné vyplývá, že pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o azylu, to stíhá žadatele o azyl. Nejvyšší správní soud konstatoval, že v případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak je třeba žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se politického prostředí v zemi původu žadatele. V daném případě se žalovaný, stejně jako soud, podrobně zabývali tvrzeními žalobce. Bylo provedeno dokazování listinami (viz výše). Přes rozsáhlé dokazování jak správní orgán, tak i soud dospěli k závěru, že tvrzení žalobce nejsou, pokud se jedná o jeho činnost, když tvrdil, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, a má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, věrohodná.

Odkazoval-li žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Azs 49/2008 ze dne 24.8.2008, pak krajský soud poukazuje na odstavec odůvodnění rozhodnutí, v němž se vyjadřuje k pravdivosti tvrzení žalobce. „Pravdivost tvrzení žadatele a věrohodnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o nichž žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku obav z jeho návratu a případné důkazy, jichž se na podporu svých tvrzení takový žadatel odvolává v rámci azylové procedury, mohou být ověřeny zpravidla toliko rámcově, mnohdy na jeho čestném prohlášení stojí i identita jeho osoby, když nemůže tuto doložit. Potřebnou věrohodnost sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejich tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k odchodu z vlasti vedly žadatele důvody jiné, než jím tvrzené.“

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Výrok o nákladech státu je odůvodněn ustanovením § 36 odst. 2 s. ř. s., podle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

pokračování

- 27 -

63Az 3/2013

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 10. září 2013

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně